

Целокупан циркус у Скупштини Србије, куповина гласова за изгласавање трулих буџета, наводна свађа радикала и напредњака под покровитељством Бориса Тадића и посредством Ивице Дачића, јасно показује анархизам политике сцене Србије.

Политичка сцена Србије сликом и приликом све више личи на пијацу где се купује и продаје без икаквих критеријума квалитета робе.

Да ли се икада грађани Србије питају куда су нестали њихови гласови, и да ли је све ово онако како су они замишљали дајући своје гласове за „Европску Србију“ са или без Косова у свом саставу? Да ли се деца васпитавају да би сутра израсли у оних 250 посланика Народне Скупштине Србије? Искрено се надам да се неко од грађана понекад приупита где је доследност у српској политици, где су неки идеали, где је нека јасна и здрава визија Србије каква би она изгледала сутра?

Србија је доживела своје културно, духовно и материјално дно. Да ли Србији може нешто још горе да се деси? Из дана у дан смо сви живи сведоци да изненађењима нема краја. После сваких парламентарних избора у Србији се дешавају тектонске промене. Остварује се сарадња и уједињује братство двеју историјских непомирљивих идеја, у секунди се рађају родоначелници помирења у интересу Србије ка њеном путу у Европску Унију. Да ли су икада носиоци идеје тог скупог европејства објаснили грађанима Србије шта је уопште ЕУ? Да ли грађани Србије знају да је ЕУ једна обична трговинска творевина без политичке јачине? Да ли наши грађани знају да велике кризе потресају земље чланице те творевине, да је велика незапосленост у земљама ЕУ? Да ли су наши грађани свесни да је новим чланицама ЕУ и њиховим грађанима као што су Бугарска, Румунија па и Пољска ограничено кретање кроз Унију, и да могу живети и радити само у одређеним земљама, где је наравно потребна што јефтинија радна снага? Питајмо суседе како живе у том европском рају са просечним платама од 200 евра. И на крају запитајмо сами себе да ли оваква Србија каква је тренутно, има шта да тражи у ЕУ? Како ми можемо бити равноправна чланица породице европских земаља? Зар није боље да постанемо равноправан партнер Европи? Да ли Србија то може, има снаге и способности? Да ли је једна Швајцарска ненормална земља што јој не пада напамет да приступи ЕУ а добро живи од услуга, док се уставно води као пољопривредна земља? Зар не постоји ни један успешан модел који би Србија применила и постала једна стабилна држава? Наравно да постоји! Али спровођење тих модела захтева способност, апсолутну посвећеност, и много рада и самоодрицања!

Наша актуелна Влада нема тих кадрова, не жели такве људе у својој непосредној близини. Наша власт барата коферима. Има нешто способних у опозицији али су ти људи обележени као непожељни и као популисти а по некима су и фашисти. Све те епитете су добили јер се својим залагањима боре за успостављање јаке националне економије, против монополизма, јачање сектора малих и средњих предузећа успостављање социјалне правде. Само економски јака и социјално праведна Србија може одбрани сваки метар своје територије.

Сам помен сарадње Србије са Руском Федерацијом дочекује од стране „европејаца“ на нож. Да не говорим о томе ако се којим случајем помену Кина и Индија. Где год је нека држава спремна са Србијом да сарађује на равноправним основама, дочекује се у српским медијима као спрдња. Гасни споразум који је недавно потписан од стране Русије и Србије, није потписан што је то наша Влада желела, и сматрала га корисним. Она би то одавно урадила, још на самом почетку преговора. Влада Србије је пуштена низ воду, одрадила је користан посао, прећутно предала Косово и Метохију, и сад покушава свим средствима, хватајући се за сваку грану, брже боље да направи договор са другом страном, у овом случају са Русијом. Актуелна владајућа неприродна коалиција је протерана у сам угао ринга са све слабијим гардом да се одбрани од удараца. Последњи трзаји власти се препознају у својим куповинама опозиционих функционера и лидера.

Војислав Коштуница својим достојанством, радом, разложношћу и борбом улази у анале српске парламентарне историје, што је за Тадића тешко рећи. Не бих се изненадио да се за пар година Коштуница врати у кабинет председника српске Владе на велика врата. Да сам највећи опонент Војислава Коштунице никад га не бих потцењивао.

У сваком случају у наредном периоду бићемо сведоци још једне интересантне игре у режији Бориса Тадића.

Да ли је следећи који лети господин Шутановац, министар одбране? Смењеном Поношу се замера што је „истину“ о стању у војсци рекао јавно (не зна се по чијем налогу), свесном које последице му следују након јавних иступа. Сада долази период да Шутановац објасни целокупно стање у Војсци Србије укључујући све трансакције, распродаје војне имовине, и целокупног систематизованог урушавања снаге и положаја српске војске.